

POSTANOWIENIE

14 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 14 grudnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku [...] Parafii [...] w K.
z udziałem Gminy Miejskiej K., Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K. i
Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Wschód
o zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej Gminy Miejska K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z 24 maja 2022 r., II Ca 32/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Gminy Miejskiej K. na rzecz [...] Parafii [...] w K.
kwotę 675 (sześćset siedemdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

(J.T.)

UZASADNIENIE

Uczestniczka Gmina Miejska K. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia oddalającego apelację skarżącej w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia prowadzonej z wniosku [...] Parafii [...] w K. z udziałem Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta K. i Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków-Śródmieście Wschód w Krakowie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Podniosła przy tym, że wnioskodawczyni nie mogła posiadać spornej nieruchomości samoistnie, gdyż stanowi ona gospodarczą całość z drugą, większą, wspólnie ogrodzoną nieruchomością, którą oddano wnioskodawczyni w użytkowanie wieczyste. W efekcie, zdaniem skarżącej, wnioskodawczyni traktowała obie nieruchomości w ten sam sposób i była jedynie posiadaczką zależną spornej nieruchomości, co powinno było skutkować oddaleniem wniosku o stwierdzenie zasiedzenia.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona w opisanym tu rozumieniu.

Argumentacja uczestniczki eksponuje fakt związania spornej nieruchomości z gruntem sąsiednim, oddanym wnioskodawczyni w użytkowanie wieczyste. Skarżąca dąży w istocie, jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, do obalenia domniemania z art. 339 k.c. domniemaniem faktycznym poczynionym na podstawie art. 231 k.p.c. (w zw. z art. 13 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.). Stanowisko to jednak z dwóch podstawowych względów nie uzasadnia tezy o oczywistej zasadności wywiedzionej w sprawie skargi kasacyjnej.

Po pierwsze, stosownie do art. 398¹³ § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Jednocześnie z art. 398³ § 3 k.p.c. wynika, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Tymczasem całe stanowisko uczestniczki opiera się na założeniu, iż w drodze domniemania faktycznego można było ustalić w sprawie fakty, które obaliłyby domniemanie samoistności posiadania spornej nieruchomości przez wnioskodawczynię. Tego rodzaju argumentacja nie może zostać przyjęta przez Sąd Najwyższy, nawet gdyby istotnie była ona trafna.

Po drugie, Sąd Okręgowy wyjaśnił, dlaczego przyjął, że *in casu* okoliczność władania nieruchomością sąsiednią w sposób zależny nie musi przekładać się na zależne posiadanie gruntu, którego dotyczył wniosek (s. 7-9 uzasadnienia). Kwestia ta ma jednak znaczenie wtórne względem podstawowej, omówionej wyżej przyczyny braku oczywistej zasadności skargi.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto, mając na względzie sporne interesy uczestników, a wysokość kosztów ustalono na podstawie § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

(M.M.)

(r.g.)

